

Foto / Jan Pieter van Eerde - <http://photopit.net>

Killing Joke, Killing Joke, Debaser Medis

Tillbaka efter 33 år.

Recenserad av Mathias Skeppstedt | GAFFA

Precis som med Swans är det svårt att få ögonen att acceptera att det man ser är samma sak som det man hör. För Killing Joke är en mer än konstig syn. Jaz Coleman i helt svart med långt korphår och uppspärade ögon skriker, sjunger och mässar medan hans kropp rycker och stampar. Till vänster om honom står världens coolaste och mest nonchalanta gitarrist Geordie. Hans gamla slitna halvakuistiska Gretsch vrålar ut stenhårda riff medan hans händer sakta smeker strängarna. Och sen har vi Youth. Den gamla basisten i golfskärm, flint och nackdreads dansar omkring med långa halsband och nån slags blommig kimono lägger basgångar så tunga att Debasers väggarna skakar. Till allt detta har vi hemmapappan Big Paul som ser ut att komma direkt från den öppna förskolan och slår så hårt och så kompromisslöst att det helt enkelt är svårt att slita blickarna ifrån honom. Det finns ingenting i musiken vi hör som pekar på att det är bandet vi ser som skapar musiken.

Det är 33 år sedan Killing Joke spelade i Stockholm och Jaz berättar att eftersom vi är på gränsen till krig igen var det dags att komma tillbaka. Och det är stenhårt, tajt, tungt och förbannat bra. Killing Joke har ett sätt att låsa fast i ett monotont groove och sen dra upp intensiteten som är helt unik. Med blytung tribaltrummor och Geordies minimalistiska gitarrieff maler de på i en helt egen genre, och dessutom har bandet sen återföreningen 2008 släppt några av sina absolut bästa album.

I Stockholm ikväll bjuder de på en brokig låtlista, de öppnar med den fantastiska men ändå ganska udda *The Hum* från *Revelations* och går därefter direkt in i *Wardance* och *Eighties*. Man kan ju undra om *Eighties* övehuvudtaget ens vore en hit om inte

<http://gaffa.se/recension/113038/tillbaka-efter-33-ar/>

Nirvana hade snott riffet till *Come As You Are* för Killing Joke har flera både bättre och vassare låtar. Sen blandar bandet friskt och kör nästan en låt från varje platta. Men speciellt avslutningen med *Complications*, *Unspeakable*, *The Wait* och *Pssyche* är otroligt vass och bandet är verkligen på topp. I *Pssyche* piskar bandet fram ett smått farligt driv och just där och då är det kanske den bästa livelåt som nånsin spelats. Paul maler på nåt frenetiskt på trummorna medan Youth dansar runt och smyger in små discotakter på sin Rickenbacker-bas.

Första extranumret är en oväntad och väldigt tung *S.O.36* som tuggar och klampar fram för att sedan dra fram öppningsnumret *Pandemonium* från plattan med samma namn från början på 90-talet. Skivan kom efter en tung period i Killing Jokes karriär och kan kanske anses vara den första en av flera comebacker som bandet gjort. Att sen skivan spelades in delvis i gravkammaren i en av Kairos pyramider säger kanske mer om Killing Joke än om själva skivan.

Men det viktigaste är att Killing Joke är ett band som fortfarande kör sitt eget race och framförallt att de fortfarande finns som en fungerande enhet. Och så länge de levererar så här bra live så hoppas jag verkligen att det inte tar 33 år innan de kommer tillbaka till Stockholm igen.